

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414202641
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4414202641.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom Justičná 9, Bratislava, IČO: 36 789 615, zast. konateľom Mgr. Tomášom Rašovským, proti žalovanému: S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, Z., zast. JUDr. Romanom Juríkom, advokátom, so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky, IČO: 40 353 729, o zaplatenie 1.606,78 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 23.10.2017, č.k. 9C/305/2015-203, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.249,24 eura s 8,05% úrokom z omeškania od 3.februára 2015 do zaplatenia, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku žalobu zamietá.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.606,78 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania . O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1,2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, § 21 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 až 5, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255, § 262 ods. 1 CSP, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

2. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.606,78 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca v žalobe dôvodil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 12.11.2010 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poukázal na to, že predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.301,67 eura zo strany žalobcu ako veriteľa žalovanému ako dlžníkovi, ktorý úver sa žalovaný zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach. Výška mesačnej splátky predstavovala 42,43 eura. Žalovaný zo splátok úveru zaplatil iba jednu splátku, z ktorého dôvodu ho žalobca listom zo dňa 28.07.2011 vyzval k splateniu celého zostatku úveru vo výške 1.617,05 eura, a to v lehote 15 dní od odoslania výzvy.

3. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 21.01.2015 vydal platobný rozkaz č. k. 9Ro/37/2014-23, ktorým vyhovel nároku žalobcu a zaviazal žalovaného k zaplateniu dlžnej sumy s príslušenstvom spolu aj s náhradou trov konania. Poukázal na to, že žalovaný v zákonnej lehote podal odpor, z ktorého dôvodu platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť. Následne súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) č. k. 9C/305/2015-153 dňa 13.01.2016 tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi 1.606,78 eura, kapitalizovaný denný úrok z omeškania do zosplatnenia vo výške 0,27 eura, kapitalizovaný denný úrok z omeškania od zosplatnenia do spísania návrhu vo výške 353,27 eura, úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.590,78 eura od 05.02.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V dôsledku podaného odvolania žalovaným odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 7Co/249/2016-181 zo dňa 28.04.2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní rozhodol napadnutým rozsudkom (v poradí druhým). V konaní mal za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky na nákup hnuťelnej veci vo výške 1.301,67 eura. Mal za to, že v danom prípade sa jedná o štandardný spotrebiteľský úver, a teda spotrebiteľský vzťah, v rámci ktorého neboli zmluvné ustanovenia individuálne dohodnuté. Zistil, že v rámci úverovej zmluvy bol medzi žalobcom a žalovaným dojednaný aj revolvingový úver, ktorý úver považoval za neplatný právny úkon. Dôvodil tým, že tento záväzkový vzťah nebol dostatočným spôsobom individualizovaný, pretože obsah zmluvy o revolvingovom úvere nebol súčasťou osobitnej písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a neboli zachované ani ostatné zákonné náležitosti vyplývajúce zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre svoju platnosť musí spĺňať i základné náležitosti právneho úkonu ustanovené v § 37 odsek 1 OZ týkajúce sa vôle (musí byť uzatvorená slobodne a vážne) a prejavu vôle (musí byť určitá a zrozumiteľná), inak je absolútne neplatná. Zdôraznil, že pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami a na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce informácie v súlade s poskytnutím spotrebiteľských úverov. Dospel k záveru, že žalobca tieto skutočnosti v konaní nepreukázal, resp., ak boli preukázané, tak sa jednalo o vynútené súhlasy, nakoľko by žalovaný inak úver neobdržal.

5. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia ďalej uviedol, že text v dolnej časti úverovej zmluvy, t.j. okrem iného text zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a text zmluvných podmienok, je písaný drobným, ťažko čitateľným písmom. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 1b novely Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., v zmysle ktorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, musí uviesť dodávateľ písmom, ktorého výška je najmenej 1,9 mm. Mal za to, že aj keď ustanovenie § 1b Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. nadobudlo účinnosť až od 01.01.2015 a posudzovaná zmluva bola uzatvorená ešte dňa 12.11.2010, je treba veľkosť písma 1,9 mm uvedeného v citovanom Nariadení vlády považovať za minimálnu veľkosť písma, pri ktorom je reálne možné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal oboznámiť s takto písaným textom. Na podporu svojich záverov poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 320/2013 zo dňa 24. novembra 2015.

6. Čo sa týka bonity žalovaného pred uzavretím úverovej zmluvy, súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že bonitu žalovaného skúmal. Žalobca sa k uvedenej skutočnosti nevyjadril a zároveň ani nepredložil žiadne hodnoverné listinné dôkazy o tom. Súd mal za to, že ani v tomto smere dojednanie zmluvy a úverových zmluvných podmienok nebolo individuálne, skutočnosť ktorú žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a neuniesol tým dôkazné bremeno.

7. K výške priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov uvedenej v zmluve súd uviedol, že sa stotožňuje s právnou argumentáciou žalovaného, že v zmluve bola priemerná RPMN uvedená v nesprávnej výške 47,39 %. Súd dôvodil tým, že z tabuľky o súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrtrok 2010, vyplynulo, že výška priemernej RPMN bola v tom čase 44,57 %. Mal za to, že už táto skutočnosť robí úverovú zmluvu bezúročnou a bezpoplatkovou. Nestotožnil sa s tabuľkou, ktorú v tomto smere predložil žalobca, kde poukázal na iné číselné údaje a stav ku dňu 30.06.2010, čo bolo vlastne platné k druhému štvrtroku roku 2010 a nie k tretiemu štvrtroku roku 2010, keď zmluva bola uzavretá dňa 12.11.2010. V zmysle uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca v tomto smere nezvládol dôkazné bremeno

a nepreukázal, že v úverovej zmluve uviedol správnu výšku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov.

8. Súhlasy žalovaného s obsahom zmluvy a VOP, súd považoval za vynútené súhlasy, ktoré neboli individuálne dohodnuté so žalovaným. Mal za to, že žalobca nepreukázal, že tieto súhlasy si dojednal so žalovaným individuálne, za dôkaz čoho považoval aj rozhodcovskú doložku, ktorú neskôr samotný žalobca označil za neplatnú. Rozhodcovskú doložku súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

9. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že úverové zmluvné podmienky žalobcu obsahujú aj množstvo neprijateľných zmluvných podmienok vo forme sankcií za porušenie zmluvných povinností žalovaným (sankcie za nedodržanie zmluvných podmienok, zmluvná pokuta, úroky a poplatky), ktoré podmienky zhoršujú postavenie spotrebiteľa. Poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že úverové zmluvné podmienky boli dohodnuté individuálne pred podpisom zmluvy a zmluvných podmienok, a preto ich súd v súvislosti s poplatkami za upomienky v sume 16,- eur považoval za neplatné. Rovnako považoval za neplatné započítanie úrokov resp. duplicitných úrokov vo forme kapitalizovaného úroku k splátke na istinu. V tejto súvislosti poukázal na to, že úrok z omeškania je kogentne ustanovený v Občianskom zákonníku v § 517 odsek 1, 2 a v Nariadení vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom znení, a preto úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.590,78 eura považoval za neplatný. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností prijal záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere je neplatným právnym úkonom pre množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, či už týkajúcich sa zmluvy alebo úverových zmluvných podmienok žalobcu. Konštatoval, že žalobca ako dodávateľ nesplnil podmienky, ktoré sa vyžadujú podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení, čo viedlo súd prvej inštancie k tomu, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom žiadal aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.590,78 eura, kapitalizovaného denného úroku z omeškania do zosplatnenia vo výške 0,27 eura, kapitalizovaného denného úroku z omeškania od zosplatnenia do spísania návrhu vo výške 353,27 eura, úroku z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.590,78 eura odo dňa 05.02.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania v plnom rozsahu. Dôvodil tým, že podanou žalobou si uplatnil nárok vyplývajúci z účelového spotrebiteľského úveru, a nie z revolvingového úveru. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neposudzoval nárok uplatňovaný žalobcom, keďže sa zaoberal revolvingovým úverom. Zdôraznil, že podanou žalobou si neuplatňoval nárok z revolvingového úveru, preto právne závery súdu prvej inštancie ohľadom revolvingového úveru považoval za právne bezvýznamné. Vytýkal súdu prvej inštancie, že napadnuté rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, zmätočné a obsahujúce vzájomne vylučujúce sa tvrdenia. Podľa názoru žalobcu, súd dostatočne, resp. vôbec neodôvodnil záver o neplatnosti úverovej zmluvy. K veľkosti písma v úverovej zmluve a úverových zmluvných podmienkach uviedol, že tieto sú vyhotovené v súlade s právnymi predpismi účinnými v čase uzatvorenia Zmluvy. Dodal, že priemerný spotrebiteľ, ktorý nie je zrakovo obmedzeným, musí byť schopný prečítať úverové zmluvné podmienky bez použitia osobitných dioptrických pomôcok. Zdôraznil, že v čase uzatvorenia zmluvy, právne predpisy upravujúce oblasť spotrebiteľského práva neustanovovali veľkosť písma. Aplikáciu ustanovení právnych predpisov, ktoré neboli účinné v čase uzatvorenia zmluvy, považoval za nesprávnu a v rozpore so základnými zásadami civilného konania ako aj s princípom právnej istoty. Čo sa týka skúmania bonity žalovaného, uviedol, že skutočnosť, že bonitu žalovaného skúmal vyplýva z dôkazov, ktoré predložil súdu prvej inštancie, a to priamo z danej úverovej zmluvy. K vyjadreniu súdu o nesprávnej výške priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov uviedol, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky zverejnilo informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za 3.štvrtrok 2010 dňa 29.10.2010. v zmysle uvedeného bol teda povinný uvádzať údaje za 3.štvrtrok 2010 až pri úverových zmluvách uzatvorených odo dňa 14.11.2010. Keďže predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 12.11.2010 bol veriteľ povinný uviesť v danej úverovej zmluve údaje za 2.štvrtrok 2010, pričom túto povinnosť si splnil. Dodal, že ak teda predložil súdu tabuľku s údajmi za 2.štvrtrok 2010 je nepochybné, že predložil správnu tabuľku, podľa ktorej mal súd posúdiť výšku priemernej hodnoty RPMN. Mal za to, že zmluva obsahuje náležitosti v súlade s ut. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak by aj zmluva neobsahovala tieto náležitosti, rozhodnutie súdu o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti, t.j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov by bolo nutné považovať v súlade s rozsudkom Súdného dvoja EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 za neprimeranú. Zastal názor, že sankciu uvedenú v ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať a zároveň sa dovoľával výkladu ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zastal názor,

že náležitosti o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nutne uvedené v jednom dokumente za predpokladu, že tieto náležitosti sú vyhotovené písomne v inom dokumente alebo zachytené na inom trvalom nosiči a zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje jednoznačný a presný odkaz na tieto písomnosti alebo iné trvalé nosiče. V tejto súvislosti poukázal na to, že zmluva obsahuje jednoznačné a presné odkazy na úverové zmluvné podmienky, resp. ďalšie písomné dokumenty (Sadzobník) alebo iné trvalé nosiče, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Mal za to, že záver súdu prvej inštancie, že úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.590,78 eura považuje za neplatný a že uplatnenie kapitalizovaného denného úroku z omeškania do zosplatnenia a od zosplatnenia do spísania návrhu považuje za neprijateľné zmluvné podmienky, je zjavne nesprávny a nezodpovedá právnemu stavu veci. Dôvodil tým, že v žalobe uvedené úroky z omeškania (aj kapitalizované úroky z omeškania) sú zákonnými úrokmi z omeškania. Záverom uviedol, že ak súd prvej inštancie prijal záver o neplatnosti danej úverovej zmluvy bol povinný žalobcu posúdiť vo vzťahu rozdielu poskytnutých peňažných prostriedkov a vrátených peňažných prostriedkov. Dodal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere neodôvodnené a nepreskúmateľné.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

12. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 12.11.2010 úverovú zmluvu, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky v sume 1.301,67 eura, ktoré sa zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Žalovaný dohodnuté splátky pravidelne a včas neplatil, preto listom zo dňa 28.07.2011 žalobca vyzval žalovaného k splateniu celého čerpaného úveru v lehote 15 dní odo dňa spísania tejto výzvy. Žalovaný dlh v stanovenej lehote nezaplatil, v dôsledku čoho žalobca doručil súdu žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.606,78 eura, kapitalizovaného denného úroku z omeškania do zosplatnenia vo výške 0,27 eura, kapitalizovaného denného úroku z omeškania od zosplatnenia do spísania návrhu vo výške 353,27 eura, úroku z omeškania vo výške 0,026% denne zo sumy 1.590,78 eura od 05.02.2014 do zaplatenia, súdneho poplatku 96,- eura a trov právneho zastúpenia predstavujúcich 190,59 eura. Súd prvej inštancie v tejto veci rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) č.k. 9C/305/2015-153 zo dňa 13.01.2016 tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi 1.606,78 eura, kapitalizovaný denný úrok z omeškania do zosplatnenia vo výške 0,27 eura, kapitalizovaný denný úrok z omeškania od zosplatnenia do spísania návrhu vo výške 353,27 eura, úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.590,78 eura od 05.02.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu vo výške 386,30 eura. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č.k. 7Co/249/2016-181 zo dňa 28.04.2017 rozhodol o odvolaní žalovaného tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom odvolacieho konania je v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

14. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že v prejednávanej veci je nepochybné, že sa jedná o štandardný spotrebiteľský vzťah, v rámci ktorého neboli zmluvné ustanovenia individuálne dojednané. Základným znakom spotrebiteľských zmlúv, nadväzne i ochrany spotrebiteľa je, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. Neprijateľné podmienky sú v ust. § 53 ods. 4 OZ vymedzené len príkladom. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že neprijateľnou podmienkou môže byť nielen samotný obsah konkrétneho zmluvného dojednanie spotrebiteľského záväzku, ale i spôsob jeho formálneho vyjadrenia zahrňujúci nekalé praktiky dodávateľa v procese uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 320/2013 zo dňa 24.novembra 2015). Jednoznačne možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že text uvedený v dolnej časti zmluvy o úvere, v ktorej časti je okrem iného upravená rozhodcovská doložka, zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a odkaz na text zmluvných podmienok, je písaný drobným, ťažko čitateľným písmom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že veľkosť písmen v tejto časti zmluvy o úvere

reálne neumožňuje priemernému spotrebiteľovi oboznámiť sa s týmto textom a vyhodnotiť jeho dôsledky. Takú zásadnú a dôležitú informáciu akou je odkaz na úverové zmluvné podmienky, mali byť podľa názoru odvolacieho súdu minimálne uvedené zvýrazneným písmom, aby spotrebiteľa upozorňovali na nevyhnutnosť preštudovania zmluvy v celom jej rozsahu. Žalobcovi nič nebránilo celú zmluvu pripraviť tak, aby spotrebiteľ získal reálnu možnosť oboznámiť sa s celým rozsahom povinností vznikajúcich mu uzatvorením tejto zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu dodávateľ takýto typ formulárovej zmluvy použil zámerne, v snahe odradiť žalovaného ako spotrebiteľa od možnosti reálne sa oboznámiť s obsahom zmluvy. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného zastáva názor, že úverová zmluva v dolnej časti písaná drobným písmom je neplatná vrátane úverových podmienok, pretože tieto boli dohodnuté v neplatnej časti zmluvy. K námietke žalobcu ohľadne platnej právnej úpravy veľkosti písma v čase uzatvorenia zmluvy o úvere odvolací súd dodáva, že na prijatom právnom závere nič nemení skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy so žalovaným nebola ešte stanovená veľkosť písma textu v spotrebiteľskej zmluve, keďže k tomu došlo až zákonom č. 106/2014 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/XXXX/XXX/>> Z.z.. K rovnakému záveru, aj keď vo vzťahu k inému dodávateľovi, dospel aj Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 1Cdo 320/2013 <<http://merit.slv.cz/XXCdo/XXX/XXXX>>. Odvolací súd s ohľadom na tieto závery vychádzal z toho, že posudzovanú zmluvu o úvere je treba považovať za neplatnú len v časti nachádzajúcej sa pod bodom 61., teda zhruba v dolnej polovici zmluvy písomnej zmluvy o úvere a na dojednania uvedené v tejto časti zmluvy ako na neplatné neprihliadal. Okrem iných dojednaní je v tejto časti zmluvy aj dojednanie týkajúce sa úverových podmienok žalobcu a v tejto súvislosti aj prehlásenie žalovaného o tom, že sa bol s nimi oboznámený. Takéto dojednanie z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval za neplatné.

15. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (v znení k 31.12.2010), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok ; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

16. V danom prípade bola úverová zmluva uzatvorená dňa 12.11.2010 , teda v 4. štvrtroku . Žalobca ako poskytovateľ úveru v úverovej zmluve uviedol priemernú hodnotu RPMN vo výške 47,39% zodpovedajúcu 2. štvrtroku 2010. Žalobca pri uvádzaní hodnoty priemernej RPMN vychádzal z tabuľky o súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2010, t.j. v rozpore s citovaným ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, keď má poukazujúc na ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch za preukázané, že priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov za kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom bola uzatvorená zmluva bola vo výške 44,57 %. V tomto smere odvolací súd na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie na základe čoho prijal záver, že žalobca v úverovej zmluve uviedol nesprávnu hodnotu priemernej RPMN. Údaj o priemernej RPMN je informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere okamžitú informáciu o tom, či úver, ohľadom ktorého sa chystá uzavrieť úverovú zmluvu s ohľadom na jeho RPMN je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Nesprávne uvedenie priemernej RPMN možno považovať za zavádzanie spotrebiteľa. V zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Uvedenie nesprávnej hodnoty priemernej RPMN sa spája s rovnakými právnymi následkami ako samotná absencia tejto hodnoty, t.z. nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedených skutočností sa odvolací súd so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti celej zmluvy o úvere v dôsledku nesprávne uvedenej priemernej výšky RPMN, z ktorého dôvodu žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nestotožnil. V tejto súvislosti poukazuje na to, že v zmluve je skutočne zle uvedený údaj o priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorá skutočnosť však nezakladá neplatnosť celej zmluvy ako takej, ale jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že

žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zostatok poskytnutého úveru 1.249,24 eura, ktorý predstavuje rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a uhradenou splátkou žalovaným spolu s príslušenstvom. Žalobca nesporne poskytol žalovanému úver vo výške 1.301,67 eura. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v mesačných splátkach s výškou 42,43 eura, pričom nebolo sporné, že žalobcovi zaplatil iba jednu splátku v sume 42,43 euro a nasledujúcej splátky zaplatil iba 10 euro (spolu 52,43 euro). Vychádzajúc zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcom žalovanému, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zostatok poskytnutého úveru 1.249,24 eura (1301,67-52,43) ktorý predstavuje rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a uhradenou sumou žalovaným. Zároveň odvolací súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ úrok z omeškania v zákonnej výške 8,05% (sadzba úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.12.2013) odo dňa 03.02.2015, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bol žalovanému doručený návrh na vydanie platobného rozkazu, pretože v tento deň sa žalovaný dostal s plnením do omeškania. Vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú odvolací súd zamietol.

17. Čo sa týka námietky premlčania nároku žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nie je premlčaný. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že zmluva o úvere bola podpísaná dňa 12.11.2010 s dátumom prvej splátky dňa 12.01.2011. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný prvú splátku splatil, skutočnosť ktorú nepopiera ani samotný žalobca. Ďalšie splátky boli v zmysle úverovej zmluvy splatné vždy do 14.dňa v kalendárnom mesiaci. Z uvedeného vyplýva, že druhá splátka bola splatná dňa 14.02.2011, pričom žalobca žalobu doručil súdu dňa 10.02.2014, t.j. v 3.ročnej premlčacej lehote.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a to s ohľadom len na čiastočný úspech strán sporu v tomto konaní.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).